

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΥ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

(Τακτική Διαδικασία)

ΕΠΙΔΟΘΗΚΕ

17-10-2017 ΩΡΑ 19:00
Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΠΡΑΜΑΓΚΙΟΥΛΗΣ
ΨΑΡΩΝ 16 - ΚΑΛΑΜΑΤΑ 96780

ΑΓΩΓΗ

[Signature]

Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού με την επωνυμία «ΑΘΗΝΑ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων», ΑΦΜ 096081012 - ΔΟΥ ΙΘ Αθηνών, που εδρεύει στην Αθήνα, Λεωφόρος Αλεξάνδρας αριθμός 93 και νόμιμα εκπροσωπείται.

Κ Α Τ Α

Της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «ΑΦΟΙ ΛΕΩΝ. ΠΑΝΑΓΗ Ο.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «MANTINEIA BAY», που εδρεύει στην Μικρά Μαντινεία της Καλαμάτας Μεσσηνίας, ΑΦΜ 099685267, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία διατηρεί στην ιδιοκτησία της και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο MANTINIA BAY.

-
1. Ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης (εφεξής ΟΣΔ) λειτουργεί, κατόπιν αδείας του Υπουργού Πολιτισμού, με τη μορφή αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, στο πλαίσιο των διατάξεων του Ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α 100 – 20.7.2017), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί, συγκεκριμένα δε σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, θεατρικοί συγγραφείς και δημιουργοί πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο καθώς και κληρονόμοι δημιουργών, που ανήκαν στις αυτές ειδικότητες δημιουργών. Έχει συστήθει με την υπ' αριθμόν 6/28.2.1994 Απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, όπου καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε αρχικά σύμφωνα με τα οριζόμενα στο τότε ευρισκόμενο σε ισχύ άρθρο 54 Ν.2121/1993, με την υπ' αριθμόν ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/Φ15/26127/30-4-1994 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ' αριθμόν 11081/5.12.1997 Απόφαση του ίδιου Υπουργού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Α' 1164/30.12.1997) και τέθηκε σε ισχύ στις 30 Δεκεμβρίου 1997.
  2. Δυνάμει υφιστάμενων συμβάσεων ανάθεσης (άρθρο 12 §1 Ν. 4481/2017), οι συμβεβλημένοι μαζί μας δημιουργοί και οι κληρονόμοι δημιουργών, που είναι καταγεγραμμένοι στον συνημμένο στην παρούσα κατάλογο των μελών μας (Πίνακας Α), έχουν μεταβιβάσει

καταπιστευτικά στον ενάγοντα συνεταιρισμό (με σκοπό τη συλλογική διαχείριση και την προστασία) τα εφ' όλων ανεξαιρέτως των έργων τους ή αντίστοιχα επί των έργων που αυτοί έχουν κληρονομήσει, δικαιώματα της πνευματικής τους ιδιοκτησίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και το δικαίωμά τους να παρουσιάζουν τα έργα τους στο κοινό, ενσύρματα ή ασύρματα ή με οποιονδήποτε άλλον τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό, κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος, όπως αυτό το δικαίωμα προβλέπεται συγκεκριμένα από το άρθρο 3 παρ. 1 στοιχείο η Ν. 2121/1993. Η μεταβίβαση των πνευματικών δικαιωμάτων αφορά μάλιστα, σύμφωνα με την ως άνω σύμβαση ανάθεσης, τόσο τα έργα που οι δημιουργοί έχουν στο παρελθόν δημιουργήσει όσο και τα έργα που οι ίδιοι πρόκειπται να δημιουργήσουν στο μέλλον.

3. Ως δικαιούχος, κατά τα προαναφερόμενα, των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας που του έχουν ανατεθεί από τους εκπροσωπούμενους από αυτόν δικαιούχους πνευματικής ιδιοκτησίας προς συλλογική διαχείριση και προστασία, ο ενάγων αργυρισμάς συλλογικής διαχείρισης έχει το δικαίωμα, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 6 §1 περιπ. β Ν. 4481/2017, να καταρτίζει συμβάσεις με τους εκμεταλλευόμενους τα πνευματικά έργα για την παραχώρηση της άδειας εκμετάλλευσης του έργου, τον καθορισμό της αφειλόδημευτής αμοιβής και των λοιπών όρων εκμετάλλευσης. Σύμφωνα περαιτέρω με το σπουδείο ε της αιωνέρω διάταξης, ο ενάγων έχει το δικαίωμα να προβαίνει σε κάθε δικαιούχη ή εξάδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιοδόχων πους και ιδίως να υποβάλλει αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρει αγωγές, να ασκεί ένδικα μέσα, να αιτείται την απαγόρευση ενεργειών που προσβάλλουν το πνευματικό δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που του έχουν μεταβιβασθεί και να ζητά την κατάσχεση παρανόμων χαρτών, κατά το άρθρο 64 του Ν.2121/1993. Με βάση τέλος τα οριζόμενα στο άρθρο 7 §1 εδάφιο γ-δ Ν. 4481/2017, ο ενάγων μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξαδικώς, στο δικό του όνομα, εάν η αρμοδιότητά του στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εφυασίας ή σε πληρεξουσιότητα ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία, νομιμοποιείται δε πάλι ποικιλοτέρη στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβασθεί σε αυτόν από των δικαιούχων ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Τόσο δε στο πλαίσιο της κατάρτισης συμβάσεων εκμετάλλευσης ή της είσπραξης των αμοιβών όσο και στο πλαίσιο της δικαστικής προστασίας των έργων των μελών κάθε αργυρισμού συλλογικής διαχείρισης, ο νόμος 4481/2017 δημιουργεί ένα τεκμήριο αιωνιότητας με την απόδειξη της ενεργητικής νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης.

τεκμαιρέται δηλαδή ότι κάθε ΟΣΔ νομιμοποιείται να συμβληθεί ή να ενεργήσει δικαστικά για όλους τους δικαιούχους πνευματικής ιδιοκτησίας για τους οποίους δηλώνει εγγράφως, ότι του έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας (άρθρο 7 §1 εδάφιο α N. 4481/2017). Ειδικότερα, με βάση τους δικονομικούς κανόνες της κατανομής του βάρους απόδειξης, οι ΟΣΔ επωμίζονται το βάρος επίκλησης και απόδειξης του εν λόγω τεκμηρίου, προβαίνοντας στην έγγραφη δήλωση των δικαιούχων ή των έργων, δυνάμει της οποίας θεωρούνται αποδεδειγμένα, αφενός μεν, το πραγματικό γεγονός της ανάθεσης της διαχείρισης και της προστασίας των σχετικών δικαιωμάτων από τους δικαιούχους στους ΟΣΔ, αφετέρου δε, κατά λογική ακολουθία, το δικονομικό γεγονός της συνδρομής της ενεργητικής νομιμοποίησης των ΟΣΔ. Επομένως, η παραδοχή, δια της έγγραφης δήλωσης, ότι οι ΟΣΔ έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας αποτελεί πρόκριμα για την απόδειξη και, κατ' επέκταση, τη θεμελίωση της ενεργητικής νομιμοποίησης των ΟΣΔ.

4. Οι προαναφερόμενες συμβάσεις ανάθεσης είναι τριετούς διάρκειας και ανανεώνονται κάθε φορά για τρία ακόμη χρόνια, εφόσον δεν καταγγέλλονται από τον δικαιούχο έξι μήνες πριν από τη λήξη της τριετίας. Σε ότι ειδικότερα αφορά στο ημεδαπό ρεπερτόριο που εκπροσωπεί ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, δηλώνουμε κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 7 §1 εδάφιο α N. 4481/2017, ότι ένας έκαστος από τους συνεταίρους που παρατίθενται στον κατάλογο των μελών μας ο οποίος ακολουθεί (Πίνακας Α) συνδέεται επομένως αδιαλείπτως με τον ενάγοντα συνεταιρισμό, αρχής γενομένης από της ημερομηνίας κατάρτισης της σχετικής σύμβασης ανάθεσης, όπως η ημερομηνία αυτή εμφανίζεται στον κατάλογο των μελών μας παραπλεύρως του ονόματος του μέλους (δημιουργού ή κληρονόμου δημιουργού):

5. Με την ένδικη αγωγή διεκδικούμε, για τους λόγους που εκτίθενται στη συνέχεια, την οφειλόμενη από την εναγόμενη αποζημίωση λόγω της παράνομης (χωρίς την άδειά μας) παρουσίασης στο κοινό των προστατευόμενων οπτικοακουστικών έργων των εκπροσωπούμενων από εμάς δικαιούχων πνευματικής ιδιοκτησίας. Η εν λόγω παράνομη παρουσίαση στο κοινό συνίσταται, όπως διεξοδικά θα αναλυθεί στη συνέχεια, στην αναμετάδοση των ως άνω έργων στα δωμάτια του επίδικου ξενοδοχείου τόσο μέσω των συσκευών τηλεόρασης, στις οποίες διανέμεται το λαμβανόμενο το επίδικο ξενοδοχείο τηλεοπτικό σήμα, όσο και μέσω του διαδικτύου, τη σύνδεση με το οποίο ομοίως παρέχει στους πελάτες της η εναγόμενη. Συναφώς, επισημαίνεται, ότι οι κατηγορίες για τις οποίες ενεργούμε εν προκειμένω είναι οι κατηγορίες των σκηνοθετών και των σεναριογράφων, που έχουν δημιουργήσει τα οπτικοακουστικά έργα του προστατευόμενου από τον συνεταιρισμό μας ρεπερτορίου. Στο σημείο αυτό πρέπει επίσης να σημειωθεί, ότι για τις συγκεκριμένες κατηγορίες δικαιούχων πνευματικής ιδιοκτησίας για τις οποίες ενεργούμε εν προκειμένω (σκηνοθέτες και σεναριογράφοι) ο ενάγων συνεταιρισμός είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης της κατηγορίας αυτής, στον οποίο έχει χορηγηθεί από τον Υπουργό Πολιτισμού η κατά το (τότε ευρισκόμενο σε ισχύ) άρθρο 54 §4 N. 2121/1993 έγκριση λειτουργίας, κατά την χορήγηση της οποίας αποτέλεσε βεβαίως αντικείμενο ελέγχου η αντιπροσωπευτικότητά μας, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειριζόμαστε και τους εκπροσωπούμενους δημιουργούς των συγκεκριμένων κατηγοριών που ο ενάγων συνεταιρισμός καλύπτει. Περαιτέρω επιβάλλεται να επισημανθεί το γεγονός, ότι ο ενάγων συνεταιρισμός ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελλάδα οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των κατηγοριών δικαιούχων πνευματικής ιδιοκτησίας τις οποίες καλύπτει εν προκειμένω (σκηνοθέτες - σεναριογράφοι) έχει καταστεί μέλος της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών, και αλλοδαπούς δικαιούχους δυνάμει συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης (εφεξής ΣΑΕ) τις οποίες καταρτίζει με ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής που διαχειρίζονται πνευματικά δικαιώματα των ιδίων ως άνω κατηγοριών (σκηνοθετών ή/και σεναριογράφων). Στο πλαίσιο αυτό, ο ενάγων συνεταιρισμός μέχρι σήμερα έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με την ALCS της Μεγάλης Βρετανίας, την SUISIMAGE της Ελβετίας, την SPA (Sociedade Portuguesa de Autores) της Πορτογαλίας, την SFP – ZAPA (Związek Autorów i Producentów Audiovizualnych-ZAPA) της Πολωνίας, την SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques) της Γαλλίας, την VDFS(Verwertungsgesellschaft der Filmschaffenden Gen.m.b.H.) της Αυστρίας, την VEVAM (Vereniging VEVAM) της Ολλανδίας και την SGAE (Sociedad General De Autores Y Editores) της Ισπανίας. Ειδικότερα, δυνάμει των

προαναφερόμενων υφιστάμενων συμβάσεων αμοιβαιότητας, οι ως άνω αλλοδαποί ΟΣΔ έχουν παράσχει στον ενάγοντα διαχειριστικό οργανισμό σχετική πληρεξουσιότητα προς το σκοπό της συλλογικής διαχείρισης και προστασίας στην ελληνική επικράτεια των αναφερομένων στις συμβάσεις αυτές εξουσιών των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου των οπτικοακουστικών έργων όλων των μελών τους, μεταξύ των οποίων (εξουσιών) συγκαταλέγεται και το δικαίωμα της παρουσίασης των έργων αυτών στο κοινό (άρθρο 3 παρ.1 περιπτ. η Ν. 2121/1993). Επομένως, λόγω της ως άνω συμβατικής σχέσης του ενάγοντος με τους ομόλογους ΟΣΔ αλλοδαπής, ο ενάγων προστατεύει στην Ελλάδα ένα πολύ-εθνικό ρεπερτόριο. Όπως περαιτέρω προκύπτει από τον συνημμένο στο δικόγραφο της ένδικης αγωγής κατάλογο των μελών μας (Πίνακας Α), καθώς και από τις προαναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με αλλοδαπούς ΟΣΔ, ο αριθμός των εκπροσωπουμένων σκηνοθετών και σεναριογράφων, καθώς και των εκπροσωπουμένων κληρονόμων δημιουργών, που ανήκαν στις εν λόγω δύο κατηγορίες, είναι πολύ μεγάλος και πάντως ικανός για να θεωρηθεί ότι πράγματι ο ενάγων οργανισμός αντιπροσωπεύει την συντριπτική πλειονότητα των δικαιούχων των δύο συγκεκριμένων κατηγοριών για τις οποίες εν προκειμένω ενεργούμε. Άλλωστε, κατά την έκδοση της ως άνω, εγκριτικής της λειτουργίας μας, απόφασης πραγματοποίηθηκε, κατά τα οριζόμενα στο τότε ευρισκόμενο σε ισχύ άρθρο 54 παρ. 4 Ν. 2121/1993, ουσιαστικός έλεγχος των στοιχείων τα οποία υποβλήθηκαν στο Υπουργείο Πολιτισμού, μεταξύ των οποίων και ο αριθμός των πνευματικών δημιουργών και των κληρονόμων αυτών από τον οποίο κρίνεται το στοιχείο της αντιπροσωπευτικότητας (βλ. ad hoc Εφετείο Αθηνών 7196/2007, δημοσιευμένη στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Για την άσκηση της ένδικης αγωγής αρκεί επομένως ότι έχει ανατεθεί στον ενάγοντα οργανισμό η διαχείριση των πνευματικών δικαιωμάτων ενός πολύ σοβαρού αριθμού δικαιούχων των δύο συγκεκριμένων κατηγοριών για τις οποίες εν προκειμένω ενεργούμε, χωρίς να είναι απαραίτητο να είναι αυτοί το σύνολο της κατηγορίας, αφού - όπως γίνεται πάγια δεκτό από τη νομολογία - αρκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να είναι αρκετά αντιπροσωπευτικός (ΕφΑΘ 350/2012 - ΕφΑΘ 4438/2008 αμφότερες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σε ότι ειδικότερα αφορά στο εκπροσωπούμενο από τον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης αλλοδαπό ρεπερτόριο, δηλώνουμε κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 7 §1 εδάφιο α Ν. 4481/2017, ότι όλοι οι αλλοδαποί πνευματικοί δημιουργοί τα ονόματα των οποίων διαλαμβάνονται στους αριθμούς 21-24 της αγωγής αυτής, όπου γίνεται δειγματοληπτική αναφορά των έργων που στην κρινόμενη υπόθεση έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς την απαιτούμενη άδειά μας, μας έχουν - μέσω των ΣΑΕ που έχουμε καταρτίσει με τους ΟΣΔ της αλλοδαπής στους οποίους οι ως άνω δικαιούχοι ανήκουν - αναθέσει δια πληρεξουσιότητας την αρμοδιότητα της διαχείρισης και της προστασίας του συνόλου των δικαιωμάτων της

πνε
και
πρ
αυ

6. Για

ατ

πι

πι

ε

τ

1

7.

πνευματικής τους ιδιοκτησίας επί των οπτικοακουστικών τους έργων, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος να παρουσιάζουν τα έργα τους στο κοινό, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό, κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.

6. Για την χρήση των πνευματικών δικαιωμάτων που μας έχουν, κατά τα ανωτέρω, μεταβιβασθεί από τα μέλη μας (σε ότι αφορά στο εκπροσωπούμενο ημεδαπό ρεπερτόριο) ή μας έχει παρασχεθεί η σχετική πληρεξουσιότητα (σε ότι αφορά στο εκπροσωπούμενο αλλοδαπό ρεπερτόριο), σύμφωνα με τα προαναφερόμενα με σκοπό τη συλλογική διαχείριση και την προστασία, παραχωρούμε έναντι οικονομικού ανταλλάγματος μη αποκλειστικές άδειες εκμετάλλευσης στους ενδιαφερόμενους να χρησιμοποιήσουν το ρεπερτόριό μας χρήστες, στο πλαίσιο των οποίων καταρτίζεται η συμφωνία για τους όρους εκμετάλλευσης, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή (άρθρο 6 §1 περιπτ. β Ν. 4481/2017). Το εισπραττόμενο οικονομικό αντάλλαγμα το αποδίδουμε στους εκπροσωπούμενους από εμάς δικαιούχους μετά την παρακράτηση συγκεκριμένου ποσοστού επί των εισπράξεων, που έχει ρητά συμφωνηθεί μεταξύ μας και προορίζεται να καλύψει τις δαπάνες μας για την αποτελεσματική συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των ως άνω εκπροσωπουμένων από εμάς δικαιούχων πνευματικής ιδιοκτησίας που ανήκουν στις κατηγορίες του σκηνοθέτη – σεναριογράφου.
7. Η άσκηση των πνευματικών δικαιωμάτων, που μας έχουν εκχωρηθεί αποκλειστικά με σκοπό τη συλλογική διαχείριση και την προστασία, υλοποιείται με την εκ μέρους μας χορήγηση μη αποκλειστικών, ως ήδη ελέχθη, αδειών – μεταξύ άλλων – και για την παρουσίαση στο κοινό των έργων του ρεπερτορίου μας υπό οιανδήποτε μορφή και σε οποιονδήποτε χώρο. Σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 Ν. 2121/1993, δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το εάν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Ο παραπάνω ορισμός της δημόσιας εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου στο κοινό δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς το πεδίο εφαρμογής του σχετικού δικαιώματος, δεδομένου ότι δεν χρησιμοποιείται το κριτήριο του χώρου, αλλά μόνο το ποιοτικό κριτήριο του κοινού, που αξιολογεί τη δημόσια εκτέλεση ή την παρουσίαση του έργου στο κοινό ανάλογα με το αν το έργο γίνεται προσιτό σε κύκλο ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον. Στο πνεύμα αυτό η υπ' αριθμόν 907/2003 απόφαση του Αρείου Πάγου δέχθηκε ότι το καθοριστικό

στοιχείο για το δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης έργου προστατευομένου με την πνευματική ιδιοκτησία αποτελεί το εάν η εκτέλεση γίνεται υπό συνθήκες που κάνουν αυτήν προσιτή στο κοινό, δηλαδή σε έναν αόριστο αριθμό προσώπων, που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους. Για την κατάφαση δε του δημόσιου χαρακτήρα της εκτέλεσης αρκεί η παρουσία του κοινού να είναι ενδεχόμενη.

8. Με βάση το τελευταίο αυτό σκεπτικό, η πρόσφατη ημεδαπή νομολογία δέχεται σταθερά, ότι η διανομή τηλεοπτικού σήματος από το ξενοδοχείο μέσω των εγκατεστημένων στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια αυτά συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK, αφού το ξενοδοχειακό συγκρότημα είναι ο παράγοντας που παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, με αποκλειστικό σκοπό να δώσει στους πελάτες του πρόσβαση στα προστατευόμενα έργα. Από την επικαλούμενη εδώ νομολογία γίνεται συγκεκριμένα δεκτό, ότι ο σκοπός και ο προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι αποκλειστικά η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για την χρήση αυτή έχουν καταβληθεί δικαιώματα από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς στους δικαιούχους της πνευματικής ιδιοκτησίας. Όταν όμως ένας από τους λήπτες της εκπομπής (όπως εν προκειμένω ο ξενοδόχος) με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει τα μεταδιδόμενα τηλεοπτικά προγράμματα, καθιστά - στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών - προσιτή τη ραδιοτηλεοπτική εκπομπή και από άλλους πλην του ίδιου και πιο συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής. Πρόκειται για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το ραδιοτηλεοπτικά εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό σε ένα άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός, όταν έδινε την άδεια ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης στον τηλεοπτικό σταθμό. Η χωριστή αυτή πράξη συνιστά ως εκ τούτου, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται εδώ, παρουσίαση στο κοινό του εκπεμπόμενου έργου, η οποία - έχοντας διαφορετικό προορισμό από την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση - είναι διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια για αυτήν (την δημόσια παρουσίαση) να απαιτείται η άδεια των δημιουργών και η καταβολή χωριστής για την χρήση αυτή αμοιβής.
9. Σε ότι αφορά την προκείμενη υπόθεση είναι έτσι ιδιαίτερα σημαντικό να σημειωθεί ότι ο

οριστ
N.21:
περι
παρε
επιλ
σύμ
τεχν
τεχν
πρό¹
δες¹
διε¹
πο¹
με¹
το¹
Ο¹
Μ¹
ό¹
ξ¹
c¹
1¹

ορισμός της δημόσιας εκτέλεσης/παρουσίασης στο κοινό, που δίνει ο νόμος (άρθρο 3 παρ. 2 Ν.2121/1993) χρησιμοποιεί μόνο το κριτήριο του οικογενειακού ή του άμεσα κοινωνικού περιβάλλοντος, χωρίς καμία αναφορά στο τεχνικό μέσο που επιτρέπει τη δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση ή χρήση και κυρίως χωρίς καμία αναφορά στον δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο. Η επιλογή αυτή του νομοθέτη αποδίδει τη σύγχρονη θεώρηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με την οποία οι νομικοί ορισμοί ή η ερμηνεία νομοθετικών κειμένων είναι τεχνολογικά ουδέτεροι, ώστε η προστασία να παρέχεται ανεξάρτητα από την εκάστοτε τεχνολογική πρόοδο. Την ίδια τάση του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας επιβεβαίωσε πρόσφατα και το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) με - εξαιρετικά σημαντική όσο και δεσμευτική για τα εδώ εγειρόμενα νομικά ζητήματα - απόφασή του (βλ. ΔΕΕ απόφαση της 7.12.2006 - υπόθεση C-306/05 SGAE κατά Rafael Hoteles SA), η οποία δέχθηκε, ότι η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής της μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του (αντίστοιχου προς το άρθρο 3 §1 σ. η) Ν. 2121/1993) άρθρου 3 παράγραφος 1 της Οδηγίας 2001/29/EK, η οποία έχει μεταφερθεί στην ημεδαπή έννομη τάξη με το Ν. 3057/2002. Με την εν λόγω απόφασή του, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δέχθηκε κατά συνέπεια, ότι η αναμετάδοση του σήματος των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων στα δωμάτια του ξενοδοχείου δεν επηρεάζεται ούτε από το είδος, ούτε από τη μορφή της τεχνικής της αναμετάδοσης του σήματος (βλ. ΔΕΕ SGAE κατά Rafael Hoteles SA, αιτιολογική σκέψη 55), με αποτέλεσμα να είναι δυνατή η διανομή σήματος και η εξ αυτού του λόγου πράξη παρουσίασης του πνευματικού έργου στο κοινό τόσο μέσω κεντρικού διανεμητικού δέκτη, όσο και μέσω των νέων τεχνολογιών, όπως π.χ. μέσω του διαδικτύου. Η θέση αυτή του ΔΕΕ υπαγορεύεται από την αρχή της τεχνολογικής ουδετερότητας της πνευματικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με την οποία, οι νομικοί ορισμοί και η ερμηνεία των νομοθετικών ρυθμίσεων είναι τεχνολογικά ουδέτεροι. Όπως έχουμε ήδη προαναφέρει, στο δίκαιο οι ρυθμίσεις και οι νομικές έννοιες πρέπει να είναι διατυπωμένες κατά τέτοιο τρόπο ώστε να παραμένουν τεχνολογικά ουδέτερες και να προσαρμόζονται σε κάθε τεχνολογική εξέλιξη. Το ίδιο ισχύει και για την ερμηνεία των νομοθετικών διατάξεων. Τα προαναφερόμενα έχουν ως συνέπεια, ότι η ασύρματη και ψηφιακή τηλεόραση ήδη δεν χρειάζεται κεραίες, ενώ σε πολλά ξενοδοχεία δεν υπάρχουν ούτε δέκτες τηλεόρασης, αλλά μία συσκευή (όπως π.χ. ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής), που δίνει στον πελάτη δυνατότητα πολλαπλών χρήσεων με την τεχνολογία ενιαίου δικτύου δεδομένων (ψηφιακή τηλεόραση, video on demand, IP TV, streaming on demand, τηλεφωνία, internet). Κατά συνέπεια, κανένα κριτήριο που να στηρίζεται στο τεχνικό

μέσο δεν θα μπορούσε να γίνει δεκτό στη σύγχρονη θεώρηση της πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. σχετικά Δ. Καλλινίκου, Το δικαίωμα εκτέλεσης πνευματικών έργων σε δωμάτια ξενοδοχείων, Γνωμοδότηση, σε Χρονικά Ιδιωτικού Δικαίου 2006, σελ. 834, 840). Με δεδομένο επομένως, ότι ο ορισμός της δημόσιας εκτέλεσης, ο οποίος παρέχεται με το άρθρο 3 §2 Ν. 2121/1993 και χρησιμοποιεί μόνο το κριτήριο του οικογενειακού ή του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος, χωρίς καμία αναφορά στο δημόσιο ή ιδιωτικό χαρακτήρα του χώρου εντός του οποίου αυτή πραγματοποιείται, αλλά και χωρίς καμία αναφορά ούτε στο τεχνικό μέσο που επιτρέπει τη δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση ή χρήση, ανταποκρίνεται στη σύγχρονη θεώρηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με την οποία οι νομικοί ορισμοί ή η ερμηνεία νομοθετικών κειμένων είναι τεχνολογικά ουδέτεροι, ώστε η προστασία να παρέχεται ανεξάρτητα από την εκάστοτε τεχνολογική πρόοδο, θα πρέπει εν προκειμένω να γίνει δεκτό, ότι ο ξενοδόχος που παρέχει σε ένα έκαστο δωμάτιο του ξενοδοχείου του δωρεάν διαδικτυακή σύνδεση (Free Wi-Fi Internet), καθιστά εφικτή την διανομή και αναμετάδοση των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων όχι μόνο μέσω της κεντρικής ή/και δορυφορικής κεραίας, αλλά επιπλέον και μέσω του διαδικτύου, με συνέπεια η εν λόγω τεχνική παρέμβαση του ξενοδόχου να συνιστά παρουσίαση στο κοινό που βρίσκεται στα ως άνω δωμάτια, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 3 §1 περύπτωση η Ν. 2121/1993 (βλ. και κατωτέρω υπό τον αριθμό 14 της ένδικης αγωγής).

10. Ως προς το δεύτερο δε ερώτημα που τέθηκε στην κρίση του ΔΕΕ, εάν δηλαδή ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος κωλύει το να αποτελεί η παρουσίαση έργου στους χώρους αυτούς μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29, το ΔΕΕ αποφάνθηκε με την εν λόγω απόφασή του ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί καμία επιφροή στο πλαίσιο του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, δεδομένου ότι τόσο το άρθρο 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29, όσο και το άρθρο 8 της συνθήκης του ΠΟΔΙ για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας (που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 3184/2003) απαιτούν άδεια του δημιουργού όχι μόνο για τις αναμεταδόσεις που γίνονται σε δημόσιο ή σε ανοικτό στο κοινό χώρο, αλλά για όλες τις πράξεις παρουσιάσεως με τις οποίες το κοινό αποκτά πρόσβαση στο έργο. Εν όψει δε ειδικότερα του ως άνω άρθρου 8 της συνθήκης του ΠΟΔΙ για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με το οποίο οι δημιουργοί λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων έχουν αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν κάθε παρουσίαση των έργων τους στο κοινό, με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, περιλαμβανομένης της διάθεσης στο κοινό των έργων τους κατά τρόπο ώστε τα μέλη του κοινού να μπορούν να έχουν πρόσβαση σ' αυτά από τον

τόπο και κατά τον χρόνο της ατομικής επιλογής τους, το ΔΕΚ έκρινε ότι η ανωτέρω διάταξη θα παρέμενε κατ' ουσία ανεφάρμοστη, εάν γινόταν δεκτή η θέση ότι δεν υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διάταξης και οι περιπτώσεις μετάδοσης πνευματικών έργων σε ιδιωτικούς (από την άποψη λ.χ. του συνταγματικού δικαίου) χώρους.

11. Οι αρχές, που διαμορφώθηκαν με την παραπάνω απόφαση SGAE κατά Rafael Hoteles SA, επιβεβαιώθηκαν εξάλλου λίαν προσφάτως με την υπό ημερομηνία 18-3-2010 Διάταξη (Υπόθεση C-136/09), που εξέδωσε το Δ.Ε.Ε. επί αίτησης έκδοσης προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε ο Άρειος Πάγος στο πλαίσιο ενώπιον του δίκης μεταξύ του ενάγοντος συνεταιρισμού και της Διβάνης Ακρόπολις ΑΞΤΕ. Επιβάλλεται εδώ η επισήμανση, ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάνθηκε με Διάταξη, με το σκεπτικό ότι τοιαύτη πράξη εκδίδει σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 104 παράγραφος 3 πρώτο εδάφιο του Κανονισμού Διαδικασίας του, όταν κρίνει υπόθεση ταυτόσημη με προηγούμενη απόφασή του, την οποία απλώς επαναλαμβάνει. Επομένως, κατά το Δ.Ε.Ε., ο Άρειος Πάγος δια του υποβληθέντος προδικαστικού ερωτήματος ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί νομικού ζητήματος ταυτοσήμου επί του οποίου το ΔΕΕ είχε ήδη αποφανθεί με την απόφαση SGAE κατά Rafael Hoteles SA, η οποία ήταν γνωστή στον Άρειο Πάγο. Υπό το πρίσμα αυτό, η Διάταξη του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 18^η Μαρτίου 2010 έκρινε, ότι η απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα, που της είχε υποβληθεί από τον Άρειο Πάγο μπορεί να συναχθεί σαφώς από την υπάρχουσα νομολογία του Δικαστηρίου και διαμόρφωσε την κρίση της σύμφωνα με τις αρχές που διαμορφώθηκαν με την απόφαση SGAE κατά Rafael Hoteles SA αποφαινόμενη ότι «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεοράσεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας» (ΔΕΕ Διάταξη της 18.3.2010-Υπόθεση C-136/09, αιτιολογικές σκέψεις 43-44). Τέλος, στις 9 Απρίλιου 2013, εκδόθηκαν με τους αριθμούς 649/2013, 650/2013, 651/2013 αποφάσεις του Αρείου Πάγου, με τις οποίες το Ακυρωτικό μας Δικαστήριο υιοθέτησε πλήρως την προαναφερόμενη νομολογία του Δ.Ε.Ε. και επέλυσε πλέον αμετάκλητα το επίδικο νομικό ζήτημα και στο επίπεδο του εσωτερικού εθνικού μας δικαίου, επιβεβαιώνοντας ότι η διανομή του τηλεοπτικού σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος,